

κι' ἄπ' ἑαίνο θά ρουφοῦμα μεῖ μεγάλο μακαρόνι
γιὰ νὰ τρίμουν βλέπωνάς μας τῆ; Βουλῆς οἱ Λαζαρόνοι.

Θωδωράκι, Θωδωρή, ποῦ μυρίζεις λαχανήθρεις,
ποῦ φουσι; καὶ ξεφουσι; καὶ μᾶς κόνειες μπουρμπούληθρεις
σάν κι' ἑκείναις τοῦ Κοκκιέθου,
πρῶσιχε μὴν ἀληθινή
πῶς πολλοὶ βλάθθηκαν τῶρα νὰ σοῦ χῶψουν τὸ Κορδόνι
σάν λαζάνι μακαρόνι.

Π. — 'Στὸ Ρωμικίκο ἴμπροστά
νέος πόλεμος προβάλλει,
ὅμως ὅπλα δὲν βασισθῆ,
κι' ἔχει γύμνια, κι' ἔχει χάλι,
κι' ὅλοι ὅπλα του πετοῦν
καὶ τὸν πόλεμο ἴρωτοῦν:
« Ἄρη, πόνει τάρμακά σου
καὶ τὰ κροποδομάτά σου; »

Κι' ὁ κκατόγμνος ἑκείνος ξερωρίζει μῆς 'στ' ἄσκιρι :
εμῖς εἰρήνης πρωτοκλήθρεις μοῦ τὰ 'σούρωσι τὸ χέρι,
πῆρι σκάγια, πῆρι βόλια, πῆρι ὀρκατά κι' ἄσπίδες,
καὶ μπροῦτι καὶ καψοῦλι καὶ πυθμῖνια κι' ἰδίδια,
πῆρι καὶ τὰ κυρσῶλλα
καὶ τὰ σὺνιργά μου κι' ὅλα,
καὶ παραιτήσι τὸν Ἄρη
μοναχὸ νὰ σουλατσάρη,
καὶ τσιτσιδιά μῆς 'στὸ κράτος τὸν Ρωμῶν νὰ τριγυρῆ,
ποῦ ριμοῦλα βασιλεύει καὶ ρεμοῦλα κυβερνῆ. »

Φ. — Χειμῶνας ἔρχεται βαρῆς
γιὰ νὰ χαρῶ καὶ νὰ χαρῆθῆ,
κι' ἂν τὸ πογγιῶ σου δὲν βασισθῆ νὰ πάρης πατατοῦκα
τὰ πσιναῖ σου ζῆταειν 'στου κανονιου τὴν μποῦκα,
καὶ μὴ θερμὸν πυθμῖνιο καὶ βλήματα κλεμμένα
φλόγιε τὸν ὀπισθιο τὸ σῶμάτος πυθμῖνα,
κενὰ δ' ἔκ τούτου βλήματα νὰ βάλῃς 'στὸ κενὸν
ὡς εἶδος προανάκρουσμα θριάμβων τωρινῶν.

Π. — Αὐτὸ καὶ κάνω, Φασουλή, καὶ τριεῖ παραχρημά
νὰ πιάσῃς τοῦ πυθμῖνος μου τὸ νικηφόρον βλήμα.

**Γενέθλια τοῦ Βασιλῆα
μὲ ταμπουράδες καὶ βιολιά.**

Κλείνει τὰ πενηνταῖα, 'στὰ πενήνθα δύο μκαίνεις,
Βασιλῆα νὰ τὰ χιλιάσις, Μαθουσάλες μας νὰ γένῃς,
πάντα ντυθῶς καὶ θρημμένος 'στὸν χρυσο νὰ λάμπῃς Θρόνο
κι' ἀπὸ θῶρ νὰ μᾶς σερίθρεις Διαγγέλλματα τὸν χρόνο,
κι' ἔτσι νὰ μᾶς ἠουαχῆς
κι' ἄπ' τῆς ἔνοιας νὰ μᾶς βιάχῃς.

Βασιλῆα νὰ τὰ χιλιάσις, κι' ἡ μεσοκόχη Κορῶνα
νὰ περάσῃ τὸν αἰῶνα.

Τίρι λίρι τὰ λαγοῦτα, τίρι λίρι τὰ βιολιά,
τὰ γενέθλια νὰ φάλλω μεσοκόχου Βασιλῆα,
ποῦ σὰν βλέπῃ πῶς ὁ κόσμος μὲ πόλεμους ἔξεμανή
ἀπὲ σῶσις ξερωρνεῖ γιὰ Στρατιπέδα φηριάνι.

Πῶς ἐπέρασαν ἀλήθεια τὰ πενηνταδύο χρόνα...
δὲν ἀπῆντας ὑψηλοῦς ὅπως τῶρα σιυθρωκοῦς,
πάντα δόξαις, πάντα νίκαις ἔπετοῖσαν σὰν μπαλονά,
κι' εἶχαμε γιὰ λάφυρό μας τὴν οὐρά τῆς Ἀλεπουσῆ.

Πότε δῶρα τοῦ Μπουλῆα, πότε γῆ τῆς Μανουλάδας,
ἐνθουσιαζάν κι' ἐμένα κι' ἀφοτρίτας τὰς Ἑλλάδας,

δηλαθῆ τὴν εἰλευθέραν καὶ τὴν θεύλην ἐντακτῆ,
καὶ γιὰ φοῦριαις Στρατοπέδων δὲν εἶναιμε λερτό.

Τὰ γενέθλια σου φάλλω μὲ παιῶνας διαφέρους,
εἶθε δὲ κι' ὁ Θωδωράκης τὸ Στρατιπέδον νὰ στήσῃ
'στὸν Ἡρόδω τὸν ἐπαπύλων τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου,
κι' ἄλλα σιρίματα τῆς Θῆβας ὁ λέως νὰ σοῦ χερσι,
καὶ μὲ τῶσας δωρεάς μας καὶ συχνὰ κουβαρνταλήμα
ὅλ' οἱ τόποι μας νὰ γίνουν τοῦ Γεωργάκη μας τσιφλιλίκα.

**Μιά πολὺ σπουδαία πάλιν
τοῦ Λεῖδιου καὶ τοῦ Ράλλου.**

Λογοκαυτᾶς μῆς 'στὴ Βουλῆ, ρητορικῆς φουρνίλα,
κι' ὁ Νικολῆς ἐρώναξε 'στὸν Ράλλη μὲ θυμῶ :
« ριλοῦσις τοῦ Καλλιθροῦ τὴν ἀπῆρη φουστεινέλα
καὶ μᾶς καὶ μοῦτις φιλήματα, δὲν εἶχες τελεωμῶ. »

Κι' ἀπήντησεν ὁ Ράλλης
μετὰ φωνῆς μεγάλης :
« Ἄρη φουστεινέ! ἂν ἐρίλας τοῦ γέρου μπαμπακῆ,
μὰ σὺ, κύρ Νικολῆ,
μὲ κλάμμα τῆς Καλλιθροῦσις ἑιλοῦσις τὴν ποδιά
κι' ἐμπρός σ' ἐμένα, Νικολῆ, καὶ σ' ὅλα τὰ παιδιά. »

Κι' εἶπεν αὐτὰ σχεδὸν
ὁ νέος Πουσιεδῶν :
« Κι' ἂν ὅπως λῆς ἐρίλας ποδιά κατὰ καθῆκον,
ἀλλ' ὅμως τῶρα λέγομαι ξερεῖρι τοῦ Ναυτικου,
κι' ἐμπρός μου σκύβουν κλοσάρου, λοστρόμποι, ναῦταις, μοῦτοι... »
κι' ὁ Ράλλης τὸ φωνάζει :
« πότε ἑιλοῦσις τὴν ποδιά καὶ πότε τὸ παπούτσι,
κι' ὅλοι σ' ἐκάναν χᾶκι. »

Καὶ βλήμ' ἀμέσως ἔβαλε δυνάμειος πολλῆς
ὁ μέγας Νικολῆς :
« Κι' ἂν τὸ παπούτσι ἑρίλας κι' ἐγὼ καμμιὰν ἡμέρα
μὰ τῶρα 'στὸ παπούτσι μου σὰς γράφω πέρα πέρα. »

Ἐἶπεν αὐτὰ, κι' ἰδάλοντο δεῖνον στομάτιον βλήματα,
κι' ὁ Φασουλής, ποῦ δὲν ἴμορεῖ 'στὴ θέσι του νὰ κάτῃ,
σὰν ἄκουσε γιὰ παπουτσιῶν καὶ γιὰ ποδιῶν φιλήματα,
ἐπῆγε καὶ τοὺς ἔκανε μέσῃ 'στὰ χεῖλη μάτι.

Ζωῆ Νέα, νιόν φύλλον, εἶδος περιεῖον,
φύλλον ἰσοδουαβιῶν κι' ἑἰς ριολογιῶν.
Ὅλα θάναι 'στὴ Ζωῆ ἕνα κι' ἕνα ἡλιακῆ,
Ζωῆ Νέα μὲ γυμοῦς καὶ μὲ σπῆριος νιῶς κόρσις,
καὶ δὲ γῆθουν τὴν Ζωῆ δὲ καλῶμα τραντακῆ,
Κωνταντίνος Παλαμῆς καὶ Ξενοπούλους Γρηγοῖρις.

Νιόν Ἡμερολόγιον τὸ Μακεδονικόν,
γενναῖον, μεγαλοφρονὸν καὶ πατριωτικόν.
Ἐκεῖ κεινοῦσις λεβεντιάς ρουστότο Ἡρατιῶ,
μὴ λυπηθῆτε μὲ θραχηῖ μικροὶ μεγάλοι κι' ὅλοι,
τρηπῆ κι' ἑκείνος ὁ παρῆς, ποῦ δὲ δοθῆ τ' αὐτὸ
τοῦσκι τῶρα τὰ γηῖ καὶ τουργοράγο βάλι.

Ὁ Φιλομύσιον Ὀμιλος, ποῦ τὸν Ἡρατιῶν τῶσις.
ἕνα κενεῖριε δυνάτι μετῶσιον δὲ δόση,
κι' αὐτὸ δὲ ἀποθῆνεται παρα τὸν Καμυλιῆρη,
περιλήθου μουσικοῦ, ποῦ φῆνας παρῆριαι.

Κάτω τοῦ Καρνεῖου τῶν Παρισίων καίται
λαμπρὸν Ἐπιτοχιῶν Κυριῶκου τοῦ Μουρτιν,
καὶ ῥιχτε το 'αὐτὸ γλῆνι καὶ 'στὸ κουβαρνταλήκι.
Εἰς τοῦσι κι' ὁ Φασουλή κροσι σερίριαι πρώτης,
ποῦ βάλουμε τὸ λίρι κἀκῆνας κροσιπέτις.